

[Henry Christensen.]

at det er en række familier med en beskeden arbejdsindtægt, der endda kun tilvejebringes i kraft af, at mand og hustru begge arbejder. Og det, vi så videre diskuterer, er, om man nu også skal lægge en øget administration på dem både i form af merværdiafgift og i form af den kildeskat, vi er stillet overfor i dag ved dette lovforslag. Selv om det er de få og de svage, bør samfundet også være rimelig over for dem. Mon ikke også det moderne samfund har brug for disse tusinder af medborgere?

Til hr. Peter Nielsen vil jeg gerne sige, at kildeskat stadig i sig selv ikke er nogen skattereform, men den kan naturligvis fremsættes — og det erkender jeg er tilfældet — samtidig med at der foreslås visse reformer af skattesystemet; det har imidlertid ingen nødvendig sammenhæng med, om man vil opkræve skatten på den ene eller den anden måde. Regeringen har gjort et forsøg på at trække visse reformer ind i kildeskatte-systemet, men kun en del, og sådan at de bliver uden sammenhæng med det øvrige.

Vi er naturligvis alle klar over, at vi nu har haft et folketingsvalg, men et folketingsvalg ændrer jo ikke i sig selv de enkelte politikere eller de enkelte partiers saglige standpunkter til de forskellige problemer. Det kan ændre de politiske muligheder, men det er noget andet. Venstres opfattelse af, hvad der tiltrænges i et moderne samfund, hvad skattereformpolitikken angår, er bestemt af vore egne undersøgelser og vore egne vurderinger, ganske uanset om socialistisk folkeparti er gået nok så meget frem.

Jeg har forstået, at det i øjeblikket er en særlig socialdemokratisk teori, at fordi socialdemokratiet er gået 7 mandater tilbage og SF 10 frem, skulle de øvrige partier nu principielt acceptere, at der skal føres socialdemokratisk politik, og være med til at føre en sådan politik. Jeg håber, at socialdemokratiet — også for at gøre folketinget til en god arbejdsplads — hurtigst muligt vil komme ud af den vildfarelse. Vil

man gennemføre reformlovgivning på et bredt grundlag, og det synes jeg stadig må være et godt formål i et folkestyre, må ikke mindst en mindretalsregering søge at formidle et samvirke med rimelig gensidig hensyntagen, men så må man også i praktisk politik afstå fra forsøg på at majorisere. En skattereform bør efter vor opfattelse være en helhed, og der bør stadig være sammenhæng mellem de forskellige led i skattereformen. Derfor er de isolerede forslag, vi stilles over for i disse dage, ikke af det gode. De er dårlige, de hindrer gode muligheder for det kommende arbejde.

Vi bliver nu stillet over for det fjerde kildeskatteforslag, som altså er identisk med det tredje; men det er jo ikke engang det kildeskatteforslag, der er udtryk for regeringens standpunkt — regeringen har igen et andet standpunkt. Finansministeren bebuder jo i sin fremsættelsestale den, uanset hvilket standpunkt man kan have, trods alt revolutionerende ændring i dansk skattepolitik: ophævelse af skattefradragreglen. Må jeg have lov at spørge: hvis man nu ønsker det, bør det så ikke være god skik — og er det egentlig ikke en forpligtelse efter forretningsordenen, det vil jeg bede den højtærede formand om at overveje — at en så gennemgribende og principiel ændring af dansk skattelovgivning er noget, man ikke bare kan klare ved en udvalgsbehandling og anden og tredje behandling? Forudsætter en sådan ændring ikke, at finansministeren kommer med et konkret lovforslag herom som grundlag for en førstebehandling i selve folketinget, et forslag, som også indeholder forslag om, hvad ændringen i givet fald skal modsvares af?

Hvad har nu været vor begrundelse for at være tilhænger af skattefradragreglen? Ikke at vi ikke har kunnet se, at skattefradragreglen naturligvis var en teknisk vanskelig regel, som har skabt visse tekniske vanskeligheder, som man måske nok med lidt god vilje kunne have overvundet i større udstrækning, end man har. Vor afgørende begrundelse har været den, at skattefradrag-